

Vil statsministeren ikke medgive, at et af hovedproblemerne er, at den irakiske befolkning jo ikke har kunnet mærke de fremskridt i deres hverdag, som de havde forventet?

Jeg tror da, eller jeg ved, at de fleste var glade for, at Saddam Hussein faldt, men alle meningsmålinger, alle erfaringer siden hen har jo vist, at dagligdagen ikke er blevet bedre for den almindelige befolkning, og derfor er de jo ikke glade for den militære besættelse af deres land.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Det er jo simpelt hen forkert, det, hr. Holger K. Nielsen siger nu; dagligdagen er da blevet bedre, og det er jo også det, irakerne siger. Men den er da langt fra god nok. Bl.a. er sikkerhedssituationen selvfølgelig aldeles utilfredsstillende specielt i visse dele af Irak, mens den faktisk er ganske udmærket i andre dele af Irak. Der er da store dele af den irakiske befolkning, der synes, at det går væsentlig bedre, end det gjorde tidligere.

Men det er da klart, at den elite, der sad på magten før, det mindretal, der havde taget magten før under Saddam Hussein, selvfølgelig ikke er tilfreds med situationen. Det er måske dem, der står bag terroren, i hvert fald en væsentlig del af den. Men for store dele af den irakiske befolkning er der da fremskridt: Kurderne lever i fred og harmoni, der er store fremskridt i den nordlige del af Irak, og i den sydlige del af Irak, hvor Saddam Hussein undertrykte befolkningen, er der da store fremskridt. Så det er jo simpelt hen forkert, det, hr. Holger K. Nielsen siger.

Men hermed har jeg da ikke sagt, at situationen er tilfredsstillende, for det er den da ikke. Sikkerhedssituationen er da meget utilfredsstillende, og det er derfor, vi skal hjælpe irakerne med at gøre det bedre.

Kl. 13.45

Holger K. Nielsen (SF):

Jo, men det er jo her, problemet opstår, når der bliver brugt så mange ressourcer på militære aktiviteter frem for genopbygning. Hvis man skal undgå, at terrorismen får mere grobund i befolkningen – og den undersøgelse fra briterne, der kom frem for nylig, viser jo, at der i høj grad er grobund for, at de her aktioner støttes – jamen så er man nødt til at sætte sig langt mere på den civile genopbygning.

Jeg vil så godt spørge statsministeren: Anfægter det slet ikke statsministeren, at der nu er gået næsten 3 år – 2½-3 år – siden man startede denne her aktion? Man havde dengang en forestil-

ling om, at når man fik Saddam Hussein væltet, så ville der blive ro og stabilitet i Irak. Siden hen er terrorismen vokset, og ustabiliteten er vokset. Anfægter det ikke på noget tidspunkt statsministeren?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Det, det giver anledning til hos mig, er jo at fastslå, at det er terroristerne, der skaber ustabiliteten, det er jo ikke koalitionen. Det er jo ikke den internationale koalition, der dræber irakere, det er terroristerne, der dræber irakere. Den internationale koalition forsøger at forsvare irakere. Det er ikke den internationale koalition, der bomber olieinstallationer og elinstallationer og andre installationer, det er terroristerne, der gør det; den internationale koalition forsøger at bygge det op.

Jeg synes ærlig talt, at hr. Holger K. Nielsen skulle rette sit skyts og sin vrede mod terroristerne frem for mod koalitionen. Det er meget mærkeligt, at venstrefløjen hele tiden har travlt med at angribe dem, som faktisk prøver at bygge Irak op, dem, som faktisk prøver at beskytte irakerne, og i hvert fald kommer til at formulere sig på en måde, som om man nærmest forsvare terrorangrebene.

Det vil jeg ikke sige at hr. Holger K. Nielsen gør, altså, det vil jeg ikke sige; jeg siger bare: Man skal passe meget på med, hvordan man formulerer det her, for det kommer meget nemt til at tage sig ud, som om hr. Holger K. Nielsen er mindre kritisk over for terroristerne, end hr. Holger K. Nielsen er over for koalitionen, som faktisk prøver at forsvare irakerne og bygge landet op og sikre gennemførelsen af demokrati.

Formanden:

Så er det hr. Ole Sohn for et sidste spørgsmål.

Ole Sohn (SF):

Det er lige voldsomt nok at anklage venstrefløjen for at støtte terroristerne. Men det er vel et eller andet iboende, som statsministeren også i andre sammenhænge har forståelse for, at nogle gør modstand, uanset om det er berettiget eller ej. Det er sådan meget iboende.

Derfor forstår jeg ikke, at statsministeren ikke kan have den samme refleksion, som man har i USA og i Storbritannien over, hvorvidt det er den rigtige måde, man har sat ind i Irak på, når det nu viser sig, at det ikke bare er skrupelløse terrorister og banditter, men at det faktisk er et flertal af befolkningen, som ikke kan se formålet